

La tribuna

Disbauxa i acrobàcia

El país està perdent el combat pel redreçament

JAUME

Bartumeu

els efectes de la pandèmia sobre les nostres vides i les nostres institucions estan comportant que bona part de les relacions socials, laborals i també dels valors ètics, que teníem assumits comencin a trontollar.

A casa nostra la crisi adquireix una especial gravetat a causa de l'esgotament del model econòmic i de la gran vulnerabilitat derivada de l'excessiva dependència del turisme.

Si afegim a tot això l'emergència de brots autoritaris, que deteriorenen l'exercici de les llibertats, no és cap exageració afirmar que ens trobem en una situació realment crítica.

Quina llàstima que el cap de Govern no hagi fet una mínima autocrítica dels resultats de la seva gestió de la pandèmia. Autocrítica sincera vull dir.

Així sabríem per què se li ha escapat de les mans la nova onada.

També sabríem per què no ha aprofitat els darrers cinc mesos per reformar les lleis, justament per no tornar a suspendre drets i llibertats.

Portem setmanes despertant sense saber el que ens prohibiran al migdia. Una inseguretat que no beneficia ningú: ni la salut, ni la ciutadania.

Hi ha, en primer lloc, una qüestió de seguretat jurídica. És, pel cap baix, inquietant que sota el discutible paraigua de la llei de sanitat es puguin practicar retallades de llibertats socials fonamentals.

La desestabilització constitucional que això provoca no té precedents.

Després de la primera patacada de la Covid la primavera passada, vam entrar en mode catàstrofe que ara té la segona part. Això es representa amb el tancament dels bars i el racionament de l'aforament dels restaurants i amb la prohibició de

EL PERIÒDIC

convidar ningú a casa.

I, pel que sembla, les properes setmanes aniran portant noves conseqüències perquè qui porta la pauta no és pas el govern Gallardo-Espot sinó els governs dels països veïns que ja ens han confinat de facto forçant de retruc el tancament d'hotels i comerços.

En vista d'això hem de plantejar un gran interrogant sobre el que les nostres autoritats havien realment preparat des del final del confinament, el passat mes de juny.

I, llamentosament tot indica que no es va fer gran cosa per aprendre la lliçó de la primavera. Avui ja és evident que no han estat pas a l'alçada dels reptes que es preveïen a la tardor.

I les conseqüències són aquí en termes d'infectats, ingressos hospitalaris o defuncions.

I per molt que en les rodes de premsa el cap de Govern i el minis-

Quina llàstima que el cap de Govern no hagi fet una mínima autocrítica dels resultats de la seva gestió de la pandèmia

tre de Sanitat intentin treure pit afirmant que són «els més millors» front a les comunitats franceses i espanyoles veïnes, s'estén la negativa percepció que té l'exterior de la nostra solvència sanitària i política.

D'aquí que ens hagin, insisteixo, confinat dins de les nostres fronteres i que per viatjar cap al sud –no pas cap a França– ens calgui omplir dos documents de súplica a les autoritats veïnes.

En aquest escenari la medalla d'or de l'esperpent la mereix la ministra d'Exteriors, compareixent en roda de premsa a explicar com cal omplir aquells formularis de súplica, situant així les relacions exteri-

ors d'Andorra al nivell d'una gestoria administrativa.

El resum és depriment. Andorra, el seu executiu, no han estat, ni estan, a l'alçada de les circumstàncies en la gestió de la crisi econòmica generada per la pandèmia.

No és pas que vulguem posar tota la responsabilitat sobre els actuals gestors públics, però és cert que tenen gran responsabilitat en les insuficiències, debilitats i improvisacions adoptades.

Polítiques equivocades i partidismes han embossat un combat pel redreçament que el país està perdent.

També cal reconèixer que una part de la incapacitat de l'execu-

tiu actual és resultat directe de decisions anteriors, del 2011 al 2019, adoptades per governs en els quals tant Xavier Espot com Èric Jover i Jordi Torres van participar com a ministres.

Les retallades d'aleshores ens han deixat un sistema sanitari infradotat, amb evidents dèficits en atenció primària, UCI i estructures de seguiment. Andorra va endarrerida en l'adopció i execució de reformes cabdals que s'han frenat per l'oposició d'interessos econòmics, col·lectius de funcionaris o contínues batusses polítiques com les que van bloquejar el govern que jo encapçalava el 2010.

No tot s'acaba en les dificultats, que hi són arreu d'Europa, d'aturar el virus.

La nostra preocupació són també les finances públiques, més que tensades, amb uns ministeris de l'Economia i de Finances incapaçs d'injectar prou recursos als sectors més afectats.

Es nota, es sent, que hi ha moltes empreses, molts professionals i moltes famílies tenallades per l'amargor en comprovar les darreres setmanes que la imprevisió dels dirigents governamentals és evident.

Tant de bo el Govern l'acabi encertant i superi els obstacles que el país té al davant. Però no podem perdre de vista la nostra trista tradició: coneixent el personal, bona part dels discursos podrien quedar en grans declaracions.

Un exercici interessant serà així anar seguint els calendaris d'execució que es va fixar el mateix Govern en el seu document situant l'horitzó en l'any 2023 i anar comprovant el nivell d'acompliment.

Les coses bones agraden a tothom però no esperin grans canvis.

Tenim un país al qual li falta temps i li sobren reptes i, també, aprenents de polític amb ganes d'aparentar.

Les transformacions de fons exigeixen tensió, persistència, paciència i resistència.

I, sobretot, voluntat política. ≡
President de Progressistes – SDP